

På mission med danske Egon Falk i Tanzania

3. december, 49, 2015 Ugeavisen, Udfordringen

Egon Falk er den eneste prædikant i Tanzania, der holder sine kampagner i

landområderne, hvor ca. 70 procent af befolkningen bor.

Jonas H. Rohde var med på en kampagne og fortæller om stærke oplevelser, man ikke lige kommer ud for i Danmark.

Af cand. mag. Jonas H. Rohde

Der sker dæmonudfrielser og helbredelser. Og mere end 1.825 mennesker blev frelst!

Da vi rammer landevejen udenfor hovedbyen Arusha, er det med godt 110 km timen. Herfra kører vi gennem masaiernes område, der ligner landskabet fra en amerikansk western-film.

Afrikansk velkomst

Her er knas-tørt, og langs vejen er der udtørrede floder og vandløb. Ude i horisonten kan man skimte masaiernes landsbyer, med runde lerhytter og stråtag. Efter en halv dags kørsel drejer vi endelig fra og kommer ind på en hullet grusvej.

Her bliver vi mødt af flere hundrede mennesker, der står med flag og vinker til os, da vi kører forbi. Foran os kører en hvid jeep med en stor mikrofon på taget, der annoncerer Egon Falks ankomst.

Jeg kan ikke lade være med at tænke, om de mon har forvekslet Egon Falk med en rockstjerne. Egon vender sig mod mig og smiler. "Det er den afrikanske måde at sige velkommen til prædikanten på. En hjertevarm gestus, som de lokale pastorer har arrangeret."

Udfrielser og helbredelser

Da vi ankommer til landsbyen Gittingen, kører vi hen på den lokale sportsplads, hvor der er opstillet en stor scene.

Her er det lokale kirke-kor i gang med lovsangen. Bagefter er det Egons tur til at prædike.

Da han er færdig med sin prædiken, kalder han folkemængden til forbøn og frelse. De fremmødte strømmer hen mod scenekanten. Der er mange mennesker, der råber med hænderne mod himlen. Det virker meget intenst.

Til venstre for scenen er der en bil, der bakker ind i menneskemængden.

Inde i bilen ligger en syg og desperat mand, der ønsker helbredelse. Det skaber kaos, og der er mennesker, der er ved at blive kørt over, fordi der ikke er plads til at flytte sig.

Pludselig får jeg øje på nogle folk, der hopper rundt i folkemængden og virker helt ustyrlige. Jeg får bl.a. øje på en ung pige med kort hår, der bliver båret om bag scenen af 4 store mænd, mens hun spræller. "Det er de

dæmonbesatte,” fortæller Egon. “Nogen af dem bliver voldelige, og andre mister evnen til at vide, hvad der sker, og falder. De risikerer at blive trampet på i menneskemængden. Det er derfor, vi bærer dem om bag scenen.” Bag scenen står der en stor gruppe forbedere, som er parat til at hjælpe og bede for de syge og besatte.

Blind mand fik synet igen

Efter forbønnen er der folk, der står i kø for at komme op på scenen og fortælle deres vidnesbyrd. En af disse personer er en ung mand i en rød jakke. Han fortæller at han var blind, men at Gud har helbredt ham under mødet. Der går et sus igennem mig, og jeg kan mærke, at jeg får gåsehud på mine arme.

Egon siger til den unge mand, at han skal gribe fast i hans næse. Det gør han for at teste, om den unge mand taler sandt. Da manden griber fast i næsen, bryder folkemængden ud i jubel og priser Gud.

I løbet af aftenen er der mange mennesker, der beretter om helbredelser. Der er nogen, der er blevet helbredt for lungeproblemer, knæskader og kroniske rygproblemer. Det er, som om miraklerne ingen ende vil tage.

Da det begynder at blive mørkt, bliver der lukket af for scenen. Da den sidste person har fortalt sit vidnesbyrd, forsvinder Egon om bag scenen og ind sin bil.

Besættelser er tys-tys i Danmark

Senere på aftenen mødes jeg med Egon på den lokale restaurant i Gittingen. Jeg er stadig en smule rystet over alt det, jeg har set. Jeg har mange spørgsmål. Hvorfor ser vi ikke de samme besættelser og udfrielser i Danmark, som vi lige har oplevet i Tanzania?

“Hvis vores tillid til Gud er stor nok, vil han også begynde at gøre store mirakler i Danmark.”

Egon fortæller, at han da også har oplevet udfrielser på sine møder i Danmark, men at det ikke er på samme måde, som i Tanzania.

– Hvis jeg trykker på den rigtige knap, får jeg altid den samme reaktion. Men der er mange kirker i Danmark, som er bange for at trykke på knappen, siger han og fortsætter:

“I Danmark er dæmonuddrivelse tys tys, hvorimod det i Afrika er offentligt kendt og accepteret. Jeg har endnu ikke mødt en afrikaner, der var ateist. Dæmoner, heksekunst og sort magi er noget, man skriver om i de offentlige medier og hører om i fjernsynet,” fortæller han.

– Jeg var en smule rystet. Og jeg spurgte Egon Falk, hvorfor vi ikke oplever de samme ting i Danmark, siger Jonas H. Rohde.

Gud ser meneskers tro

En anden ting, der undrede mig, var det store antal af helbredelser i Tanzania. Det er ikke noget, vi ser i Danmark.

Egon tænker sig om et øjeblik. Han siger, at det kan skyldes forskellen mellem de to landes kulturer.

– I Danmark går man til lægen, hvis man bliver syg. Men det er anderledes i Tanzania. Her findes der kun 5.000 læger, hvoraf mange slet ikke er færdiguddannede.

Når folk i landsbyer som Gitting bliver syge, har de ikke mulighed for at gå til læge. Det første, de siger, er derfor: "Gud, du må hjælpe mig. Helbred mig". Og det ser Gud. Gud handler nemlig på menneskers tro og desperation.

Den som Gud ikke helbredte

Da ugen er omme, er kampagnen ved at være slut. Rygterne om de mange helbredelser har imidlertid spredt sig til hele området, og på den sidste dag er der over 5.000 fremmødte mennesker.

Under forbønnen er der så mange syge, at der ikke er plads til dem bag scenen. Vi bliver derfor nødt til at bruge scenen. Der opstår kaos-lignende scener, men der sker også mange mirakler.

Det er derfor ikke så underligt, at jeg er helt udkørt, da mødet er slut. Jeg sætter mig på en plastikstol ved enden af scenen for at slappe lidt af.

Pludselig får jeg øje på en dreng, der står ved bagtrappen af scenen. Han signalerer til mig med hænder og fagter. Det går op for mig, at han er døv. Drengen har hørt om den blinde mand, der fik synet igen, og vil gerne have, at jeg beder for ham.

Han er gået over 11 km for at komme til landbyen Gittingen i håb om, at hans tro ville helbrede ham.

Bagefter sætter jeg mig tilbage på min plastikstol. Pludselig vælter tårerne ud af øjnene på mig.

Jeg kan slet ikke holde dem tilbage. Sikke en tro og et håb den dreng havde.

Jeg tænker, at danskerne kunne lære noget af tanzaniernes tillid og tro på Evangeliet.

Hvis vores tillid til Gud er stor nok, vil han også begynde at gøre store mirakler i Danmark.

300px" />

Hannah og Egon Falk har været missionær i Tanzania siden 1974.

De bor i storbyen Arusha (ca. 300.000 indbyggere), som ligger i det nordlige Tanzania.

New Life Outreach foretager 8 mødekampagner om året med støtte fra danske og norske venner.

Du kan se reportager og videoklip fra kampagnen i Gitting på youtube-kanalen "New Life Outreach Tanzania".